

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Pasen

O.L.V. van Pellevoisin

De H. Petrus Canisius

O mijn goede Moeder, hier lig ik weer aan uw voeten. U kunt niet weigeren om mij te horen. U bent niet vergeten dat ik uw dochter ben en dat ik van u hou. Dus schenk mij, door uw goddelijke Zoon, de gezondheid van mijn arme lichaam voor zijn glorie. Kijk naar de pijn van mijn ouders: u weet dat ze mij alleen hebben als hulp. Kan ik het werk waarmee ik begonnen ben niet afmaken?

Als u mij niet volledig kunt genezen vanwege mijn zonden, kunt u mij dan in ieder geval wat kracht geven, zodat ik de kost voor mezelf en mijn ouders kan verdienen? U ziet, mijn goede moeder, ze staan aan de vooravond te moeten bedelen om hun brood; ik voel mij diep bedrukt wanneer ik daaraan denk. Denk dus aan het leed dat u hebt doorstaan in de nacht van de geboorte van de Verlosser, toen u gedwongen was om van deur tot deur te gaan om asiel aan te vragen! Onthoud ook wat u hebt geleden toen Jezus op het kruis gelegd werd. Ik vertrouw op u, mijn goede Moeder; als u wil, kan uw Zoon mij genezen. Hij weet dat ik heel graag een van zijn vrouwen wilde zijn en dat ik, om hem te behagen, mijn bestaan opgeofferd heb voor mijn familie, die me zo hard nodig heeft.

Luister naar mijn smeekbeden, mijn goede Moeder, en herhaal ze aan uw goddelijke Zoon. Dat Hij mij de gezondheid teruggeve als het zijn wil is, maar dat zijn wil gedaan zal worden en niet de mijne. Laat Hem mij op zijn minst in zijn plannen doen berusten. En laat dit dienen voor mijn redding en die van mijn ouders.

U hebt mijn hart, Heilige Maagd; bewaar het altijd en moge het de belofte zijn van mijn liefde en mijn dankbaarheid voor uw eeuwige vriendelijkheid. Ik beloof u, mijn goede Moeder, als u mij de genaden schenkt die ik van u vraag, om alles te doen wat in mijn macht ligt voor uw glorie en die van uw goddelijke Zoon. Neem mijn lieve nichtje onder uw bescherming en bescherm haar tegen slechte voorbeelden.

Bewerk, O Heilige Maagd, dat ik u in uw gehoorzaamheid navolg en dat ik op een met u bij Jezus zal zijn in de eeuwigheid.

Nood aan God

E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

Zolang de mens sterk is, rijk en comfortabel gehuisvest, lijkt God overbodig. Zolang de mens zichzelf voor een god neemt, lijkt God nauwelijks te bestaan. Maar komt er een virus, oneindig klein, dan begint het wereldje van de mens te wankelen.

In grote crisissen, moeilijkheden, beproevingen, in ziekte en bij een naderende dood hebben wij iets meer nodig dan een humanisme dat louter gericht is op zichzelf. Wie zal ons deze nieuwe energie geven?

Sommigen dachten dat opvoeding voor iedereen de poorten van het paradijs op aarde zou openen. Maar opvoeding, techniek of wetenschap kunnen een mens niet beter maken tenzij ze hem verlichten over zijn bestemming en over zijn te overwinnen moeilijkheden om er te geraken.

De wereld legt ons nieuwe ethische systemen op, een nieuwe moraal – die van gender, abortus en euthanasie. Maar kan men de definitie van gezondheid aanpassen om hem te doen overeenstemmen met de ziekte van vandaag?

De mensen zonder God denken nog altijd dat de rede ons zou kunnen redden. Maar wil men vandaag nog accepteren dat de rede bovenal dient om het doel, het einde en de bestemming van de dingen te ontdekken? Dat is de theologische rede. Sinds de verlichting hebben de denkers hun aandacht verlegd op de technische rede, de middelen, de technologie, en niet meer op het einde. Bovendien, onze rede is zodanig vaak verblind door de stress van het alledaagse leven, door zorgen of plezier. De mens heeft nood aan iets anders dan de hulp van zijn rede.

Misschien zouden wilskracht, sterkere voornemens of wetten ons kunnen helpen? Maar als de mens uit zichzelf een held en heilige zou kunnen en willen zijn in plaats van een zondaar en een

lafaard, wie van ons zou deze verandering al niet lang hebben gedaan?

Dierbare gelovigen, onze ogen zien niet zonder licht, onze oren horen niet zonder geluid, onze longen ademen niet zonder lucht. De mens is niet in staat om op zichzelf in deze noodzakelijkheden te voorzien. De mens heeft in zich een nieuwe energie nodig, een kracht die hem van buiten in contact stelt met zijn Heer en Heiland. De enige die God is, de Meester van het leven en de dood, de enige die gestorven is en verrezen: Jezus Christus! Zijn wij bereid om Hem te volgen? Herinnert God ons niet door dit virus van het lichaam dat wij een ziel hebben? De Genezer van zielen kan ons genezen, maar we moeten erkennen dat we ziek zijn en we moeten willen genezen.

In deze Monstrans leert u dat Estelle Faguet zieke was in haar lichaam en dat zij haar genezing heeft bekomen na het schrijven van een brief aan Onze Lieve-Vrouw. Het is het verhaal van O.L.-Vrouw van Barmhartigheid van Pellevoisin, wier beeld wij in onze Kapel te Antwerpen hebben. Laten wij tot O.L.V. van Barmhartigheid bidden tijdens deze meimaand.

U kan ook nog lezen hoe het katholicisme in de 16de eeuw in Europa verdween, maar hoe God heiligen zoals St. Petrus Canisius heeft doen opstaan om het geloof te verdedigen; hoe Mgr. Lefebvre heeft zitten ijveren voor de ontwikkeling van de missies; maar vooral hoe gans ons geloof en gans onze hoop in God rusten. Hij is verrezen!

Het doet ons veel verdriet dat onze kapellen gesloten zijn, maar wij bidden dat deze quarantaine snel eindige en dat ze voor ons allen een herleving moge zijn. Een spirituele herleving! Wij hebben God nodig!

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

NOOT: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *Monstrans*.

Ontwikkeling van de missies

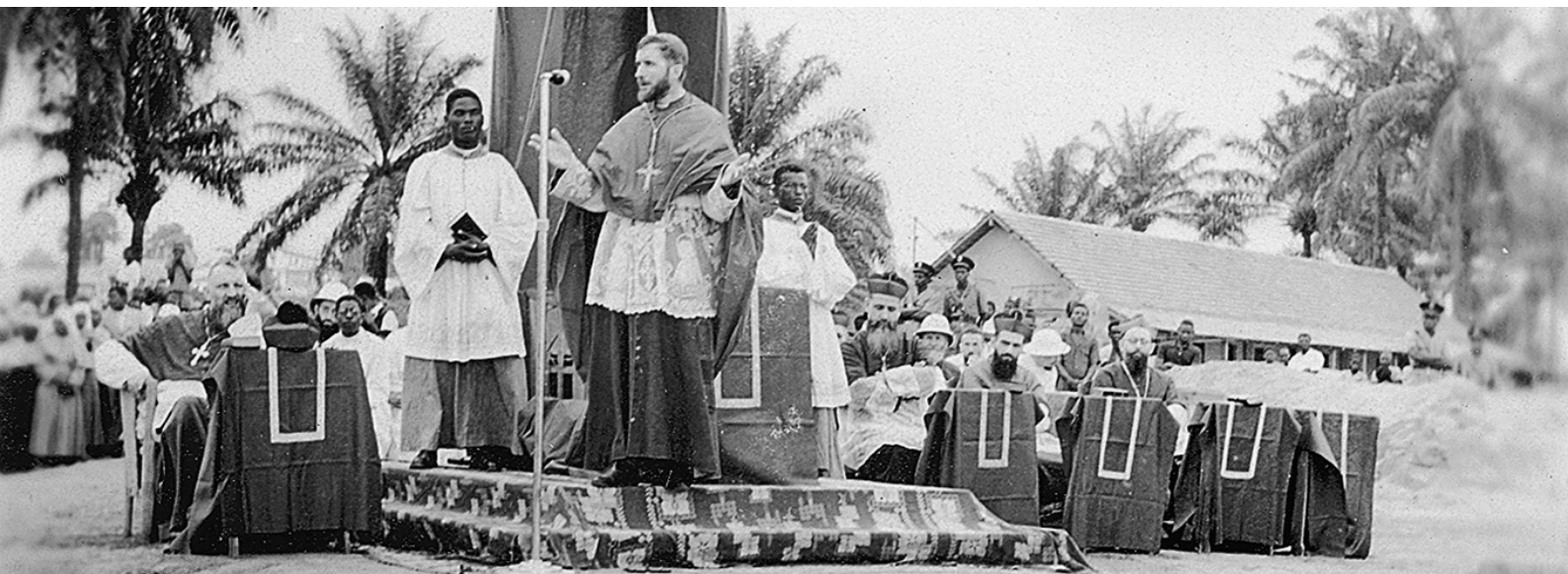
En als er dan ergens een bisschop benoemd moest worden, dan moest ik de Algemeen Overste van de Congregatie gaan opzoeken en daarvoor moest ik naar Rome, omdat de oversten daar meestal allemaal verbleven. Men moest discussiëren en vooral niet vergeten om te gaan spreken met de Congregatie van de Voortplanting van het Geloof. Ze vroegen me ook om het Apostolisch Delegaatschap¹ tot stand te brengen, wat verschilt van het bisdom: men had aan de ene kant het Bisdom en aan de andere kant het Apostolisch Delegaatschap. Ik deed ook mijn best om in te gaan op de verzoeken van de bisschoppen die broeders of zusters wensten om les te geven in hun bisdom. Dan probeerde ik contact op te nemen met de Algemene Oversten van de religieuze congregaties om ze aan te moedigen zusters naar Afrika te sturen, daar waar men er mij had gevraagd. Ik deed hen voorstellen. Dat waren natuurlijk superdrukke jaren ... Maar ik moet toegeven dat ik niet verwacht had dat het tegelijkertijd ook zulke bemoedigende jaren waren, ik zou zelfs zeggen, jaren die me erg enthousiast maakten over mijn werk, want ik heb in al deze bisdommen de ontwikkeling van de missies vanaf 1946 meegemaakt, tussen de oorlog en het Concilie, dus gedurende ruim tien jaar, bijna vijftien jaar.

Er vond in die tijd een buitengewone ontwikkeling van de missies plaats. Buitengewoon! Er werden seminaries gebouwd en het aantal priesters nam toe. Veel religieuze Congregaties hebben er zich gevestigd en omdat ze priesters hadden, konden ze missionarissen sturen. Men stichtte missies, kloosters en allerlei andere religieuze instellingen, en ze namen toe in aantal. Er werden zusters gevonden voor poliklinieken en ziekenhuizen. Ik heb de Zusters Franciscanessen Missionarissen van Maria gevraagd om te komen

werken in de ziekenhuizen, de Zusters van de H. Thomas van Villeneuve, ziekenhuiszusters ... Heel veel zusters die lesgeven, zijn naar Afrika gekomen om te komen helpen. Een prachtige, buitengewone ontwikkeling. Het was echt bemoedigend. Het waren goede jaren.

Elk jaar bracht ik een bezoek aan Paus Pius XII, wat me natuurlijk in de gelegenheid stelde om veel mensen van de Romeinse Curie op te zoeken. Ik was verplicht om nu eens de Congregatie van Religieuzen, dan weer de Congregatie van de Voortplanting van het Geloof, het Heilig Officie en het Staatssecretariaat te bezoeken. Als Apostolisch Delegaat hing ik net als de nuntius af van het Staatssecretariaat en voor de briefwisseling met dit secretariaat had ik een geheime code ontvangen. Verder moest ik ook verslagen maken, de toestand van de bisdommen schetsen, dat bracht me natuurlijk in contact met veel kardinalen, de *monsignori* ... kortom met iedereen van de Romeinse Curie.

Ik voelde heel goed dat veel van hen me aanmoedigden en steunden, met name de Paus, gelukkig maar. De Paus moedigde me erg aan. Het was een aanzienlijke steun, de belangrijkste, dat is duidelijk. Ik kreeg ook steun van Kardinaal Tardini van het Staatssecretariaat. Maar er waren ook anderen zoals Mgr. Montini (de toekomstige Paus Paulus VI) en Mgr. Martin, die op dat moment op het Staatssecretariaat werkte, en andere *monsignori* van de Congregatie van de Voortplanting van het Geloof, die vonden dat ik hun van een zagezegd mooie functie had beroofd. Apostolisch Delegaat! Dat was bijna een nuntius! En dat zonder de normale hiërarchische weg te hebben doorlopen, secretaris van de nuntiatuur, secretaris van dit, secretaris van dat ... zonder carrière te hebben gemaakt! U hebt de Pauselijke Ecclesiastische Academie² in Rome niet doorlopen. Deze leidt de toekomstige diplomaten, de

Monseigneur Lefebvre in Youndé, in Kameroen

nuntiussen op ... Meteen Aartsbisschop van Dakar en dan hop, Apostolisch Delegraat! U bent een indringer, een indringer! U komt hier een functie afnemen die wij ook hadden kunnen krijgen. Er was dus een soort wantrouwen ...

Einde van het Apostolisch Delegaatschap, Aartsbisschop van Dakar

In 1959 kwam er een einde aan mijn opdracht als Apostolisch Delegraat. Paus Pius XII stierf in 1958, en hij had me benoemd en echt gesteund en ik zag hem bijna elk jaar. Ik ging naar Rome en ik had de gelegenheid om hem op te zoeken, dat was voor mij natuurlijk een grote aanmoediging, een grote troost, het was echt een man van God, een man van de Kerk.

Toen ik Apostolisch Delegraat was en de gelegenheid had om naar Parijs te gaan, heb ik meerdere keren Mgr. Roncalli³ in de nuntiatuur ontmoet. Hij nodigde me uit en wilde me absoluut ontmoeten telkens als ik in de buurt was. Hij had deze bedenking al eens gemaakt: *“Ik ben het er niet helemaal mee eens dat aartsbisschoppen zoals u, die een bisdom hebben, nog een taak als Apostolisch Delegraat hebben. Het lijkt me niet wenselijk, ik ben het daarover niet eens met Paus Pius XII.”* Ach! Dat ging mij niet aan. Maar hij had die bedenking gemaakt.

En toen hij in 1958 tot Paus werd gekozen dacht ik bij mezelf: *“Welnu! Het zal niet lang duren, ik zal zeer zeker een uitnodiging van Rome ontvangen. Doe afstand van een van beiden.”* En dat bleef niet uit. Minder dan een jaar later ontving ik van Rome een brief met het verzoek te kiezen tussen het Aartsbisdom Dakar (dus het bisdom Dakar) en het Apostolisch Delegaatschap. Voortaan

zouden deze twee functies echter gescheiden zijn. Ik heb geantwoord: *“Het is niet aan mij om te kiezen, want ik heb mezelf niet benoemd tot Aartsbisschop van Dakar en Apostolisch Delegraat, dus laat ik de keuze aan de autoriteiten die deze benoemingen gedaan hebben; dat zij me zeggen of ik Aartsbisschop van Dakar moet blijven of Apostolisch Delegraat.”*

Toen kwam het antwoord dat typisch voor Rome is: *“Aangezien u gekozen heeft om Aartsbisschop van Dakar te zijn, zult u bijgevolg Aartsbisschop van Dakar blijven, u zult geen Apostolisch Delegraat meer zijn.”* *“Oh, hoe durven ze!”* dacht ik. Ik heb de brief nog, het antwoord van Rome. Ze wilden de verantwoordelijkheid niet op zich nemen en dus gebruiken ze een eenvoudige methode: ze stellen mij daar verantwoordelijk voor, door te zeggen: *“Aangezien u voor het Aartsbisdom Dakar gekozen hebt”* ... Goed!

Er werd dus overeengekomen dat ik Aartsbisschop van Dakar zou blijven, maar geen Apostolisch Delegraat meer zou zijn. Tussen 1959 en 1962 ben ik Aartsbisschop van Dakar gebleven, maar ik was niet meer verantwoordelijk voor alle bisdommen en alle Apostolische Delegaatschappen die ik vroeger had. Mijn medewerker, Mgr. Guibert, werd benoemd tot bisschop van het eiland Réunion. Ik had hem niet meer echt nodig, omdat ik nu alle tijd had om me met het bisdom Dakar bezig te houden.

¹ Delegraat = nuntius voor landen die geen betrekkingen onderhouden met de Heilige Stoel.

² vroeger Pontificia Accademia dei Nobili Ecclesiastici, die aanvankelijk, zoals de naam aangeeft, uitsluitend kandidaten toeliet die van adel waren.

³ Mgr. Roncalli was Apostolisch Nuntius in Frankrijk van 1944 tot 1953. Benoemd tot patriarch van Venetië en kardinaal in 1953, wordt hij in 1958 tot paus gekozen onder de naam Johannes XXIII. (Voetnoot van de Uitgever)

Lumen Christi: de paaskaars

Kan. Aug. Croegaert (1848-1923)

1. De wijding van het vuur (8ste eeuw) in de voorhof van de kerk of het kerkportaal

Vóóraf wordt een vonk uit een vuursteen geslagen. Hierin zien sommige liturgisten een heerlijk symbool van Christus' verrijzenis: evenals het vuur geslagen wordt uit de steen, zo ook is Christus met zijn verheerlijkt lichaam dwars door de steenrots van zijn verzegeld graf gegaan.

Het gewijde paasvuur is een belangrijk sacramentale, dat met een vrome zorg doorheen heel het jaar in *de godslamp* moet bewaard worden. Zo ontleent, van de ene Paasviering tot de volgende, de acoliet de *gewijde* paasvlam die de opdracht van ieder H. Misoffer paasfeestelijk moet belichten. Men neemt dit niet genoeg in acht.

Men ziet hoe paasfeestelijk de leuze klinkt van onze voorouders: 'pro aris et focus', 'voor altaar en haard' (of 'voor outer en heerd'). Men bedenke slechts met welke zorg de heidense Vestalen waakten over het vuur.

2. De wijding van de vijf wierrookkorrels

De vijf zogenaamde 'paasnagelen' waarmee men de wierrookkorrels in de Paaskaars bevestigt, zijn overbodig en dragen een verkeerde benaming, er werden slechts drie nagelen (hoogstens vier) gebruikt bij de kruisiging.

3. De Processie of plechtige intocht van het licht in de kerk 'Lumen Christi'

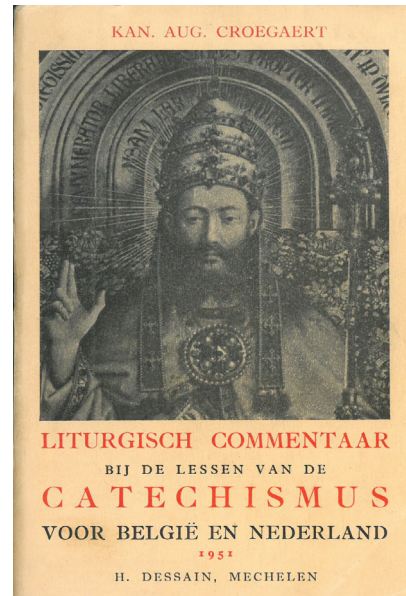
Dit nieuwe vuur waaraan de driekaars wordt ontstoken, is het zinnebeeld van Christus (het Licht der wereld), die glorievol uit het graf verrezen, stralend in de glorie van zijn Godheid, triomfantelijk te midden van de zijnen wederkeert.

4. De wijding van de Paaskaars door de diaken 'Exsultet'

a) *De Paaskaars is een treffend zinnebeeld van Christus de Verrezene*

Beschouwen wij dit nader: het H. Doopsel wordt voorafgebeeld door de doortocht van de Israëlieten door de bevrijdende wateren van de Rode Zee. Hiertoe leidde hen de Heer die aan de scharen voorafging overdag in een wolkuil en 's nachts in een vuurzuil (Exod. 13, 21).

Deze wolk- en vuurzulen zijn een voorafbeelding van Christus de Verrezene, die aan de catechumenen voorafgaat en hen leidt naar de wateren van het H. Doopsel, waarin zij zelf bevrijd worden van de slavernij van de duivel en 'verrijzen' tot het goddelijk genadeleven van Christus de Verrezene. Zo groeide de Paaskaars uit tot een monumentale (*cereus*

praegransis) vuurzuil die herinnerde aan deze van het oude Verbond en die het stralend zinnebeeld is van Christus de Verrezene. De was, voortgebracht door de maagdelijke moederbij (symbool van Maria), verbeeldt Jezus' Lichaam; de kaarsenpit hierin verdoken zijn Ziel; de vlam zijn stralende Godheid.

Op de kaars werden allerlei inschriften gegrift. Meestal geven zij de Paasdatum aan, waarvan de andere feesten afhankelijk zijn. Dergelijke Paaskaars moest geplaatst worden op een aangepaste Paaskandelaar. Vaak had deze de vorm van een zuil, vaak ook van een boom. Ook in ons land zijn er enkele meesterstukken van smeedkunst, zo bv. in Tongeren (14^e eeuw en 2,95 m hoog), St.-Truiden of vooral die monumentale 15^e eeuwse kandelaar van Zoutleeuw van 5,68 m hoog. Ook herrijzen monumentale Paaskandelaren te Mechelen in de St.-Rombauts metropolitane hoofdkerk, te Antwerpen in de St. Jozefskerk, enz.

b) *Het 'Exsultet'*

De tekst is van de hand van de H. Ambrosius (397 na Chr.).

- 1) In een lyrisch proloog roept de diaken de engelen, de aarde en de H. Kerk op om de vreugde uit te zingen omwille van Christus' triomfantelijke Opstanding.
- 2) Daarna volgt een 'eucharistisch' of dankgebed (de meest plechtige gebedsvorm), voorafgegaan door de gewone inleiding van de prelatie, en die de heerlijkheden bezingt van de Paasnacht.
En steeds duikt de herinnering aan de voorafbeelding weer op: de eerste Paasnacht met de slachtoffering van het Paaslam en de Uittocht uit Egypte. Dit is de mystieke nacht waarin de dopelingen uit de duisternis van de zonde verrijzen tot het volle licht van Christus; nacht der overwinning waarin Christus triomferend uit het graf opstaat.
- 3) Ten slotte, slaat de zang over met een gebed voor de Paus en de Bisschop.

Hij is verrezen!

E.H. Joseph Verlinden, Prior

Dierbaren, ik wens u eerst en vooral een zalig Hoogfeest van Pasen. Daarnaast zou ik heel graag mijn confraters E.H. Bochkoltz en E.Br. René Maria hartelijk willen danken voor al wat zij gedaan hebben voor de glorie van God, zodanig dat ook u de eredienst thuis kan bijwonen, in uw vertrouwde omgeving. Ik bedank tegelijkertijd ook allen die hen hebben bijgestaan voor het waarmaken van de liturgische diensten. En allen die ervoor gezorgd hebben dat de streaming en de website optimaal zijn. Ik wil mijn confraters ook nog speciaal danken voor hetgeen zij voor mij doen. Maar er is hoop en ik dank u, want ik weet dat velen van u voor mij bidden. Dit is voor mij mijn doortocht.

In de Naam van de Vader ...

Dierbaren, bidden we eerst samen een Weesgegroetje en richten we ons speciaal tot de Moeder Gods, die in afwachting is van de verrijzenis van haar Zoon, want zij geloofde daarin en verwachtte dat. Zij heeft het geloof in de verrijzenis van haar Zoon nooit verspeeld, de apostelen en andere vrouwen wel. De Moeder Gods was in afwachting: “Weldra zal ik Hem zien.” We richten ons tot de Regina Cæli, de koningin van de hemel en van de Engelen, en bidden samen een Weesgegroetje. Dat de engelen die aangekondigd hebben “Regina Cæli lætare, alleluja – want Hij die gij gedragen hebt, is verrezen! Verheug u!” met ons meebidden. *Wees gegroet Maria ...*

Dierbaren, we zijn op deze bewuste zaterdag, Stille Zaterdag. De Moeder Gods is moeten bekomen van die Vrijdag. Ze stond onder het kruis, Stabat Mater, Zij heeft het allemaal intens meegemaakt. Jezus heeft aan de H. Theresa van Avila laten verstaan dat de Moeder Gods een tijd nodig had om te bekomen van haar smarten, alvorens Jezus zijn Moeder kon bezoeken met de vreugde van de overwinning. En dat was die

E.H. Verlinden tijdens zijn paaspreek.

Stille Zaterdag. Onze Heer is dan ondertussen naar het voorgeborchte der hel gegaan en heeft daar al de rechtvaardigen van het Oude Testament verblijd en heeft gezegd: “De overwinning is behaald! Ik heb de dood overwonnen en heb alle genade verdiend voor degene die in Mij geloven.” Dierbaren, wij, die gekomen zijn na de dood van Jezus, hebben het honderdvoudig gemakkelijker dan de rechtvaardigen die geleefd hebben vóór Jezus. We hebben alle verdiensten van het lijden en de verrijzenis. We hebben de zeven sacramenten, zij hadden dat niet. Wij hebben Jezus, we kunnen ter communie gaan, te biecht gaan. We hebben de Moeder Gods. Wij hebben alles.

De Moeder Gods zit dus in afwachting van dat grote moment. Drie dagen heeft Onze Heer in het graf vertoefd en het gebeurt zoals Onze Heer gezegd

heeft voordien: “Niemand ontnemt Mij het leven, Ik geef het uit Mezelf en Ik heb de macht om het te geven en de macht om het te nemen.” Hijzelf zal als het moment gekomen is, zijn ziel met zijn menselijk lichaam verenigen, zijn lichaam bezielen en Hij zal verrijzen. Wij, wij geloven in de verrijzenis, wij geloven in het eeuwig leven, we bereiden ons hierop voor, zoals Jezus dat ons geleerd heeft.

Wat er ook van zij, die vroege morgen op zondag, neemt Onze Heer bezit van zijn Lichaam. De steen staat nog vóór het graf gerold. Onze Heer bezielt zijn lichaam en zoals Hij uit de schoot van zijn Moeder gekomen is, bij de geboorte, zoals het licht schijnt door het glas, zonder het te breken, zo zal Hij ook het verzegelde graf verlaten. Dierbaren, dat is het mysterie van een verheerlijkt lichaam. Wij geloven ook dat wij ooit zo'n lichaam zullen krijgen. Daar bidden wij voor, daar strijden wij voor. Zoals Christus willen wij eens gelukzalig verrijzen. Het eerste wat Hij dan gedaan heeft — en dat staat in de H. Schrift niet opgetekend — is naar zijn Moeder gegaan om Haar de overwinning te tonen. Zijn

Zelfs onder strenge hygiënevoorschriften werd de H. Mis plechtig gevierd.

wonden straalden zijn heerlijkheid uit. Hij zei: “Kijk, Moeder!” en liet zijn wonden zien. Maria viel op haar knieën, Hij is wel haar Zoon, maar Hij is God, zij aanbidt Hem.

Ondertussen is er een aardbeving gebeurd aan het graf. De steen rolt weg en de wachters verschieten. Het graf is leeg! Met de dood van Jezus was er een aardbeving en met de verrijzenis ook: God reageert door de natuur. Onze Heer zet ondertussen zijn taak voort. Het is belangrijk om al deze gebeurtenissen deze week in uw dagmissaal te volgen. Het evangelie van vandaag vertelt ons dat enkele vrouwen menen dat ze het Lichaam van de Meester niet voldoende gebalsemd hebben. Maar bij het graf gekomen vinden zij de steen weggerold en het graf leeg! “Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Hij is verzezen! Ga dit aan zijn leerlingen zeggen.” Zij begrepen dit op dat moment nog niet, maar wij geloven het nu wel! Jezus is verzezen met zijn Lichaam!

Mijn dierbaren, er is meer. Onze Heer heeft alle profetieën van het Oude Testament in vervulling gebracht. Om dit beter te begrijpen moeten we toch even teruggrijpen naar Egypte, naar de woestijn, naar het beloofde land. Pasen betekent immers doortocht.

De eerste doortocht is de doortocht van Jahweh. De goede God had de smarten van zijn volk dat verdrukt was door de Farao, gehoord. Hij wilde zijn volk uit die verdrukking weghalen. Hij gaf hiervoor de opdracht aan Mozes. U kent de gebeurtenissen van de 10 plagen. God had zelf het hart van de Farao verhard om die 10de plaag (de dood van de eerstgeborene: overal waar het bloed van het lam dat ze moesten eten, niet op de deurlijst gestreken was, daar stierf de eerstgeborene) nog meer luister bij te zetten. En zo is de eerstgeborene van de Farao gestorven, waarna de Farao zei: “Ga maar!” Dat is de doortocht van Jahweh, Hij heeft de verderfengel gezonden. Niemand kon er iets aan doen, zelfs de Farao met al zijn rijkdom en macht niet. God is Heer en Meester van het leven en de dood, niet de mens.

Een andere doortocht, is deze door de Rode zee. Mozes heeft dan Egypte, dat symbool staat voor het land van de zonde, verlaten met zijn volk, dat zojuist gegeten had van het (Paas)lam, waardoor ze gesterkt waren om die doortocht te maken naar het beloofde land. En al degenen, die in opdracht van de Farao de slaven terug moesten halen, zijn verdronken. Als God beslist, heeft de mens geen verhaal.

De derde doortocht is deze van Christus, waar het vandaag (met Pasen) om gaat. De Heer heeft het Kruis gedragen, hij heeft z'n leven gegeven aan het lijden en is het Lam Gods geworden, dat wegneemt de zonden van de wereld. Hij zweeg,

Hij leed, Hij heeft al onze zonden gedragen! Onze Heer is verder blijven gaan, heeft niet opgegeven en heeft zo voldoening gebracht aan de goddelijke gerechtigheid en de geschonden goddelijke liefde tot in de dood. Nu is Hij verrezen! Hij is de enige die Heer is over het leven en dood, wij niet. Wij hebben geen recht op euthanasie of abortus: dat is doden. God zal dat wreken, ook in deze crisis.

Onze Heer Jezus Christus heeft dus de dood overwonnen: dat is Pasen, wij vieren dat, vandaag staan we erbij stil. Hij is Jezus, onze Redder. En nu is het aan ons om ook onze doortocht te maken. Onze doortocht tesamen met Jezus, ondanks dat we niet zo sterk zijn als Hij en niet diezelfde kracht hebben, ondanks dat we getekend zijn met de erfzonde en persoonlijke zonden. Maar wij hebben Jezus en de genade van het kruis die onze Moeder de H. Kerk, ons nalaat in iedere heilige Mis, in de heilige Communie. En mocht het nodig zijn, dan gaan we eerst te biechten, want God is heilig.

We zijn allemaal kinderen van God door het doopsel, en in de hemel moeten we aankomen, zo wil de Goede God het en daar zullen we God aanschouwen en genieten, zonder weerga. We hebben één enkel leven, dit is ónze doortocht en deze kunnen we waarmaken door de genade en de liefde van Jezus. We zijn onderweg naar de eeuwigheid en het leven op aarde is een soort transit. Het is niet gedaan met de dood, geloof niet wat men u in de wereld wijsmaakt. Ieder zijn doorgang, ieder zijn kruisweg. We bereiden hier en nu onze eeuwigheid voor. En die zal gelukkig zijn in de hemel of liefdeloos in de hel, want met God spot men niet. Men houdt rekening met God of niet.

Om terug te komen op het evangelie, op de genade van Christus voor ons verdiend: het doopsel, het vormsel, de H. Eucharistie, ze vinden allemaal hun bron in de liefde van Christus, in het Hart van Jezus. Dat Hart werd met een lans doorboord, geopend, er vloeide Water en Bloed uit, symbool van de Kerk. Water staat voor het doopsel of vergiffenis van de zonden, Bloed staat voor het Lichaam van Christus, het manna nodig om onze doortocht te maken. Het schilderij van de Goddelijke Barmhartigheid zet deze mysteries in kleur.

En daarom vermaant St. Paulus ons vandaag in het epistel. Mensen, weg met die oude zuurdesem! Denk even na wie gij zijt. Stop met uw hoogmoed en uw koppigheid. Vergeef wie gij moet vergeven. We zijn allemaal zondaars, maar gij moet de eerste zijn die de andere vergiffenis schenkt, hou niet halsstarrig vast. Hebt gij uzelf overwonnen, dan zijt gij zoveel gelukkiger en zijt gij op weg naar de gelukzalige eeuwigheid. Soms is het moeilijk

Br. René Maria maakt de paaskaars gereed.

en soms zijn we toch koppiger dan we denken, dan is er één uitkomst: de Moeder Gods. Zij weet hoeveel Haar Zoon geleden heeft. Als gij het alleen niet kunt, zeg dan: Moeder, help mij mezelf te overwinnen. Ik krijg die oude zuurdesem alleen niet weg! U stond onder het kruis en hebt uw Zoon aangemoedigd. Moedig nu mij aan om mijzelf te overwinnen. Help mij in het spoor van Jezus te treden, die zei: “Vader vergeef het hen.”

Ons leven op aarde is onze enige doortocht, zoals de kruisweg dat was voor Jezus, en Hij is aangekomen. Als gij Maria getrouw zijt, haar tot Moeder hebt, dagelijks waakt aan haar poort, door het bidden van het rozenhoedje — en beter nog de rozenkrans — dan zal er op uw weg altijd een Simon zijn, een man die uw kruis helpt dragen, en zal er eveneens op uw weg een Veronica zijn, een vrouw die u vertroost. Maar dan moet gij wel eerst de Moeder Gods op uw doortocht hebben. En nadien kan u met haar nagenieten in de hemel.

Vandaag is Pasen, het grote mysterie van het geloof. Jezus is verrezen en wij geloven dat. Alleluia! Amen.

O.L.V. van Pellevoisin

Het vertrouwen van Estelle Faguet wordt door OLV van Barmhartigheid beloond

Dit artikel is overgenomen en vertaald uit La Porte Latine (www.laportelatine.org).

Geschiedenis van de verschijningen

In 1875 schrijft een jonge vrouw van 32 jaar, Estelle Faguet, die aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, een brief aan de Heilige Maagd (cf. blz. 2). Met een kinderlijk hart vol vertrouwen vraagt ze haar om bij haar goddelijke Zoon te bemiddelen om haar genezing te verkrijgen, zodat ze haar bejaarde ouders kan verzorgen. De H. Maagd Maria reageert op deze brief met vijftien verschijningen, van februari tot december 1876, waarbij ze Estelle onderricht in de heiligheid en haar een boodschap van barmhartigheid geeft.

Op 19 februari 1876 is Estelle volledig genezen. In 1877 verleent de Aartsbisschop van Bourges toestemming voor de openbare verering ter ere van 'O. L. Vrouw van Pellevoisin' en wordt de kamer van Estelle omgevormd tot een kapel.

In april 1900 erkende Paus Leo XII officieel het scapulier van het Heilig Hart zoals Estelle het zag gedragen door de H. Maagd Maria en moedigde hij alle gelovigen aan die het wilden dragen.

De genezing van Estelle werd in 1983 door Mgr. Vignancour, toenmalig Aartsbisschop van Bourges, officieel miraculeus verklaard. Deze afkondiging volgde op meer dan een eeuw aan gunstbetuigingen en uitingen van welwillendheid van pausen en aartsbisschoppen van Bourges richting Pellevoisin.

Leven van Estelle Faguet en overzicht van de verschijningen

In een kleine herberg in Saint-Memmie, vlakbij Chalons en Champagne, wordt op 12 september 1843 de kleine Estelle geboren, de tweede dochter van Victor en Antoine Faguet. Deze laatste,

Estelle Faguet.

geruïneerd en herleid tot extreme armoede, werken in Chalons als conciërges.

Als kind wordt Estelle opgevoed door de Zusters van de Voorzienigheid van Portieux en in 1857 verhuist het gezin naar Parijs om werk te vinden. Estelle is 14 jaar oud wanneer ze in de leer gaat bij een wasvrouw; zodra de tijd het haar toelaat, stelt ze zich in dienst van de Dochters van Liefde van Vincentius a Paulo en treedt ze op zeventienjarige leeftijd in bij deze gemeenschap,

waar ze zich ontfermde over de armen in een van hun verpleeghuizen.

In 1858, het jaar van de verschijningen in Lourdes, wordt Estelle voor het eerst ziek. Twee jaar later wordt ze novice bij de Ziekenzusters van St. Augustinus in het 'Hôtel Dieu' in Parijs. Maar haar zwakke gezondheidstoestand dwingt haar het religieuze leven te verlaten.

In 1865 treedt Estelle tot 1875 in dienst van de familie de La Rochefoucauld. Daar zorgt ze voor de kinderen en zal ze de familie volgen van Parijs naar het kasteel van Montbel in Pellevoisin, in de streek van Berry.

Geleidelijk aan veroorzaakt een sluipende aandoening haar een lange en pijnlijke beproeving. Op 29 augustus 1875 verklaart professor Pucquoy haar onherroepelijk verloren. Estelle voelt zich in de steek gelaten en moe. Ze besluit een gunst te vragen aan de Heilige Maagd door haar een brief te schrijven.

Estelle vraagt aan een vriendin, juffrouw Reiter, om deze brief te leggen in de kleine grot van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes die de familie de La Rochefoucauld in het park had gebouwd op verzoek van de kinderen. Estelles gezondheidstoestand verergert. Ze wordt teruggebracht naar haar ouders in een huis in het centrum van het dorp, vlakbij de kerk en het kerkhof!

Op 14 februari 1876 meldt de dokter: *"Ze heeft nog slechts enkele uren te leven."* 's Nachts ... vertelt Estelle: *"Het was middernacht, 15 februari, ik probeerde uit te rusten, toen plotseling de duivel aan het voeteneind van mijn bed verscheen. Oh, hoe ik bang was! Nauwelijks was dit gebeurd of de Heilige Maagd verscheen aan de andere kant ... mij zachtjes zeggend: "Vrees niet, gij weet goed dat gij mijn dochter zijt ... Moed, heb geduld, mijn Zoon gaat zich over u ontfermen. Gij zult nog vijf dagen lijden, ter ere van de vijf wonden van mijn Zoon, op zaterdag zult ge dood of genezen zijn. Als mijn Zoon u het leven teruggeeft, wil ik dat gij mijn glorie verkondigt."*

Estelle komt terug tot rust. Zij begint de H. Maagd Maria te beschouwen en de zoetheid te voelen die uitgaat van haar onbevleete en genadevolle persoon. Estelle, bedlegerig en moe, spreekt niet meteen over de verschijning met haar ouders, maar ze informeerde E.H. Salmon, de pastoor van Pellevoisin.

De volgende nacht verschijnt de Heilige Maagd opnieuw, met goedheid naar Estelle kijkend zegt ze haar: *"Mijn Zoon heeft zich laten raken, hij laat u leven, gij zult zaterdag genezen zijn."*

In de nacht van de 16de op de 17de gaat de Heilige Maagd voor de derde keer naar Estelle: *"Ik heb deze brief aan mijn Zoon laten zien."* De H. Maagd Maria vernoemt de brief die Estelle aan haar had geschreven en eind augustus 1875 in de grot van Montbel had laten neerleggen; inmiddels was er een half jaar verstreken. Deze brief werd 10 maanden later toevallig gevonden, net voor het feest van de Onbevleete Ontvangenis.

"Ik ben vol barmhartigheid ... Moed, geduld, berusting", "Gij zult mijn glorie verkondigen." Estelle probeert te zeggen dat ze de tijd niet heeft gehad. De Heilige Maagd zegt bij haar vertrek tegen haar: *"Doe uw uiterste best."* Het was de 4de verschijning.

Estelle geneest in de nacht van 18 op 19 februari. Ze vertelt: *"Na een moment van rust voelde ik me goed, ik vroeg hoe laat het was. Het was halverwege de nacht. Ik voelde me genezen ... het was na de 5de verschijning."*

Haar vader, die bij haar waakt, kan haar genezing vaststellen. Diezelfde ochtend komt E.H. Salmon haar de H. Communie brengen. Zodra ze die heeft ontvangen, voltooit de priester de liturgische gebeden, met tranen in zijn ogen en een bevende stem, en, haar achterlatend in dankzeggingen, stelt hij vast dat Estelle volledig genezen is, zoals de Heilige Maagd tijdens haar eerste bezoek aangekondigd heeft.

Tijdens deze vijf verschijningen openbaart de H. Maagd Maria zich aan Estelle met de tederheid van een moeder. Ze geeft haar moed en hoop. Ze onderricht en moedigt haar aan waardoor haar hart in grote liefde ontbrandt voor haar Zoon. Het antwoord op Estelles vrijgevigheid en overgave was haar genezing, zowel geestelijk als lichamelijk.

In het jaar 1876 verschijnt de H. Maagd Maria vijftien keer aan Estelle. Estelle vertelt ons: *"Ik kon niet genoeg zeggen hoe mooi ze was. Ze heeft regelmatige gelaatstrekken, een blanke en rozige tint, eerder een beetje bleek, grote zachte ogen, ze glimlacht, ze kijkt me vriendelijk aan."*

Tijdens de verschijningen onderricht de H. Maagd Maria Estelle: *"Kalmte, mijn kind ... Wees eenvoudig, laat uw daden beantwoorden aan uw woorden ... Ik heb u uitverkozen, ik kies de kleinen en de zwakken voor mijn glorie."*

Tijdens de 9de verschijning openbaart Maria aan Estelle het scapulier met de afbeelding van het hart van haar Zoon. De H. Maagd Maria richt zich vervolgens tot Estelle: *"De schatten van mijn Zoon zijn al heel lang geopend, dat ze bidden."* Toen ze dit zei, hief ze het kleine stukje wol op dat ze op haar borst droeg en zei: *"Ik hou van deze devotie ..."*

Wij lijden soms, maar in Pellevoisin heeft O.L.V. van Barmhartigheid ons hulp beloofd: "Ik zal onzichtbaar bij u zijn, vrees niet ... Ik zal u helpen!"

Het is hierin dat ik vereerd zal zijn."

Estelle gaat verder: *"Ik zag een rood hart heel goed uitsteken, ik dacht meteen dat het het scapulier van het Heilig Hart was."*

Bij de 12de verschijning zegt O. L. Vrouw niets: *"Ze heeft niets tegen me gezegd, ze keek me met grote goedheid aan en ging weg."* Zo zet Maria, door haar stilte, Estelle aan tot overweging.

Op 8 december 1876, feest van de Onbevleete Ontvangenis, verschijnt de Maagd Maria na de hoogmis voor de laatste keer aan Estelle in het bijzin van verschillende getuigen. Vol emotie vertelt Estelle: *"Ze was mooier dan ooit; er was rond haar een krans van rozen zoals in de maand juli. Toen zei ze mij: "Mijn dochter, onthoud mijn woorden", en op dat moment herleefde ik ze weer allemaal sinds de maand februari."*

Onvergetelijk moment voor Estelle: *"De Heilige Maagd hield haar scapulier met beide handen vast: het was verrukkelijk, ik bewonderde het en ondertussen wasemde een heerlijk parfum uit de kroon van rozen."*

"Ik zal onzichtbaar bij u zijn" is één van de laatste woorden die de H. Maagd Maria aan Estelle zei.

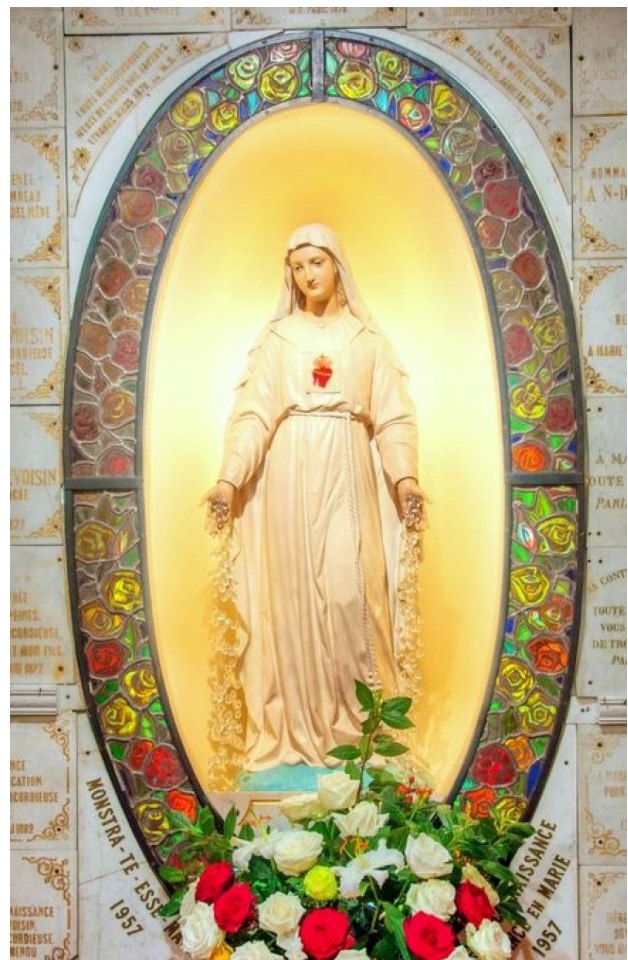
Getekend door deze gebeurtenissen loopt het jaar 1876 ten einde. Het is inderdaad een kwestie van een 'genezing – verrijzenis'. Het is het Paasmysterie van Estelle, geleefd in de school van Maria.

Zodra ze genezen is, hervat Estelle haar werk bij de familie de La Rochefoucault en, in antwoord op het verzoek van de Heilige Maagd, zal ze de glorie van Maria blijven verkondigen door middel van verschillende werkwijzen. In 1894 werd een aartsbroederschap opgericht. Estelle gaat eind januari 1900 naar Rome, waar Paus Leo XIII haar gunstig ontvangt en bij decreet van 4 april 1900 de verspreiding van het Scapulier van het Heilig Hart verordonneert.

Estelle, op tachtigjarige leeftijd, vroeg om toegelaten te worden tot de Dominicaanse

Derde Orde. Ze stierf op 23 augustus 1929, op zesentachtigjarige leeftijd. Tot haar laatste moment was ze onwankelbaar in haar geloof in de verschijningen en in de Boodschap van Onze-Lieve-Vrouw. Ze rust op het kerkhof van Pellevoisin, dichtbij het graf van E.H. Salmon, die op 9 juni 1922 in Pellevoisin stierf, nadat ook hij tot het einde toe zijn geloof in de verschijningen had bevestigd.

Beeld van O.L.V. van Barmhartigheid te Pellevoisin.

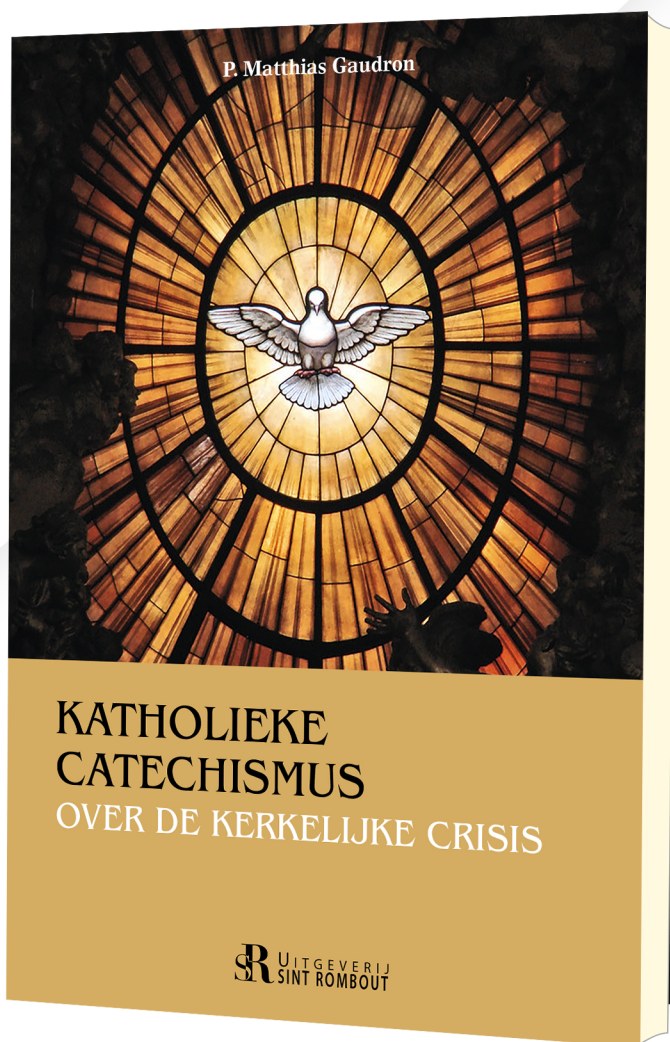

NIEUW BOEK

DE KATHOLIEKE CATECHISMUS

OVER DE KERKELIJKE CRISIS

DOOR PATER MATTHIAS GAUDRON

Is er tegenwoordig een crisis in de Kerk?

Dit werk begint met een vaststelling: die van een diepe crisis die sinds het Tweede Vaticaans Concilie het geloof in zijn grondvesten schokt.

Dit werk stelt de vraag naar de graad van gezag van laatstgenoemd concilie, vervolgens toont en verwerpt het zijn hoofdzakelijke dwalingen, namelijk die van de godsdienstvrijheid en het oecumenisme. Daarna onderzoekt dit werk de postconciële ontwikkelingen zoals de nieuwe Missen, de aanvallen op het katholiek priesterschap en tenslotte de nieuwe riten van de sacramenten, om vervolgens de rechtmatigheid van de strijd aan te tonen, gevoerd door Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap St. Pius X.

Dit werk is een waar compendium van de crisis die wij doormaken. Het belicht op bijzonder verhelderende wijze de breuk tussen de katholieke leer en de conciliaire vernieuwingen. De vraag- en antwoordvorm laat een vlot redeneren toe en geeft gelegenheid om de catechismus van weleer op te frissen, waarvan heel wat onderwerpen ons anders misschien zouden zijn ontgaan.

18€

TE VERKRIJGEN IN ONZE KERKEN EN KAPELLEN

De H. Petrus Canisius

E. Br. René Maria

Op 8 mei 1521 werd te Nijmegen Petrus Canisius geboren. Dit is precies de dag wanneer Luthers leer veroordeeld wordt en ook het feest van St. Michaël, patroon van het Duitse Rijk. De Goddelijke Voorzienigheid heeft het zo gewild en wij zullen zien hoe met zijn geboorte de terugkeer van een groot deel van de Duitse gebieden tot het ware geloof plaatsvond.

Zijn vader is verschillende jaren de burgemeester van de stad. Zijn moeder was een vrome vrouw. Helaas sterft zij wanneer hij nog jong is. Op haar sterfbed zegt ze tegen haar man: “Jacob, bewaar het geloof; voed onze kinderen in de Katholieke Godsdienst op, vlucht de nieuwe leer en blijf onwrikbaar trouw aan de heilige Katholieke Kerk.”

Wanneer hij 15 jaar oud is, gaat hij naar Keulen om daar aan de universiteit te studeren. Verschillende schoolvrienden van hem worden door hem weer katholiek. Petrus Canisius volgt bij Petrus Faber, de eerste Jezuïet die in de Duitse landen missioneert, de geestelijke oefeningen en legt al direct zijn toewijding af, waardoor hij in het noviciaat wordt opgenomen. Hij is nu 22 jaar oud.

Petrus Faber stuurt hem met enkele jongemannen terug naar Keulen om de studies en het noviciaat in een eigen huis voort te zetten. Hier houden ze lezingen voor medestudenten, helpen de armen en hijzelf preekt zelfs in de Domkerk. In 1546, wanneer Petrus Canisius 25 jaar oud is, wordt hij priester gewijd. Een jaar later vindt het Concilie van Trente plaats, waar hij helpt als theoloog.

In de Duitse landen hebben de protestanten gedurende 25 jaar veel geloofsboeken, spotschriften over de Kerk en haatpamfletten gedrukt. Bijna niemand durft de Kerk te verdedigen. Zelfs priesters en bisschoppen vallen af, omdat ze niet goed opgeleid zijn en een zwak geestelijk leven leiden. In 1549 vraagt de Hertog van Beieren aan Ignatius

om Jezuïeten naar zijn school in Ignolstadt te sturen. De H. Ignatius stuurt de Paters Canisius, Salmeron en le Jay erheen. Werken van liefde geven hun woorden extra overtuigingskracht om de dwalenden weer tot de waarheid te brengen. De hogeschool bloeit op. Dan moet hij naar Wenen.

Wanneer hij in Wenen komt, zijn de meeste kloosters leeg, de meeste priesters afgevallen. Driehonderd parochies rond Wenen hadden in jaren geen priester meer gezien, de laatste 20 jaar waren er geen priesterwijdingen meer! Nauwelijks een tiende van de bevolking was nog katholiek of durfde zich zo te noemen.

Wanneer hij begint te preken zijn er 8 personen aanwezig. Maar als in de herfst de pest uitbreekt en hij ook handelt naar wat hij leert, gaan de mensen hem hoger achten. In de winter gaat hij over de besneeuwde wegen de parochies buiten Wenen de Sacramenten brengen en leren. Hij richt zich ook tot de kinderen die hij op straat tegenkomt. Hij zorgt voor een goede hogeschool met deugdzaame leraren.

Ignatius maakt hem Provinciaal van de Duitse landen. Vooral in Zuid-Duitsland missioneert hij en sticht hij scholen. Op een dag als de haat tegen hem ontbrandt schrijft hij: “Geloofst zij de Heer, die zijn dienaren door de haat waarmee de ongelovigen in Polen, Tsjechië en Duitsland hen overladden, verheerlijken wil! Zij proberen de gruwelijkste lasteringen over mij te verspreiden om mij van mijn eer te beroven, die ik echter totaal niet zoek. Ik verdedig mij niet. Dezelfde behandeling geven ze alle Jezuïeten. Misschien komt het spoedig van woorden en dreigementen tot gruwelijkheden. God geve dat hoe meer zij ons uitschelden, des te meer wij ons best doen hun bewijzen van liefde te geven. Het is waar, zij zijn onze vervolgers, maar ook onze broeders, wij moeten hen beminnen uit liefde tot Jezus, die zijn Bloed voor hen vergoten heeft, en zij

zondigen misschien enkel daarom, omdat ze ons nog niet kennen.”

Maar juist omdat de protestanten telkens in pamfletten schimpen op de Jezuïeten, zien de verstandigere mensen de oneerlijkheid van de protestanten in. Hij toont hun de verkeerdheid van hun vooroordelen en legt de leer van de Kerk uit. Een protestant roept uit: “De waarheid, die ons deze man verkondigt, kan niets weerstaan.”

Hij schrijft voor het eerst een catechismus in vraag en antwoord, een voor kinderen, een dikkere voor jongeren en een uitvoerige voor volwassenen. Duizenden worden er in de loop der jaren gedrukt en vertaald in alle talen. Daarnaast schrijft hij gebedenboeken en veel brieven. De Paus vraagt Petrus Canisius om de Maagdeburger Centuriën te weerleggen. Hij schrijft de eerste twee delen en toont daarin aan de hand van de kerkvaders en de H. Schrift de eenheid in geloof en ontwikkeling van de Kerk vanaf de eerste christenen.

Op het eind van zijn leven sticht hij in Fribourg, in Zwitserland, een hogeschool. Hij krijgt er een hartaanval en kan steeds minder tot hij sterft op 21 december 1597. Kort voor zijn sterven ziet hij de Moeder Gods; de omstaanders zien hem ineens naar een bepaalde richting kijken, hij zegt: “Zie daar, zie daar!” en direct daarop: “Ave Maria!” Tijdens zijn leven had hij altijd een rozenkrans in zijn hand of

onder zijn mouw. Na zijn dood vinden er wonderen plaats bij zijn graf in de Jezuïetenkerk St. Michaël in Fribourg.

In 1925 wordt hij heilig verklaard en ook tot kerkleraar uitgeroepen. Hij is de tweede patroon van Duitsland.

Mogen ook onze landen door zijn voorspraak in de hemel geholpen worden om Rooms-Katholiek te blijven en trouw Onze Hemelse Moeder te vereren!

Zie ook op YouTube FSSPX Antwerpen

de video met meer informatie
over Petrus Canisius en nog veel meer!

F S S P X Priesterbroederschap Sint-Pius X

Volg het apostolaat
van de Priesterbroederschap

 YouTube

FSSPX ANTWERPEN

H. Mis, Aanbedding, Rozenhoedje,
H. Kruisweg en preken online

V & A

DIT IS MIJN EERSTE KEER IN EEN
FSSPX-KAPEL EN IK HEB ENKELE VRAGEN

1. Ik weet niet goed hoe ik de Mis moet volgen.

Het is waar, wanneer u voor het eerst, hier of elders, een traditionele H. Mis, in het Latijn, zoals het H. Misoffer moet opgedragen worden, volgt, komt het vreemd over en uw eerste reactie is misschien van: ik versta er niets van. Geen nood, dat is een normale reactie.

2. Waarom doen jullie het anders dan in mijn parochiekerk? Wat kan ik verwachten?

Ja, waarschijnlijk doen wij vele dingen anders. Wij zijn Rooms-Katholiek en wij behouden de tradities eigen aan de eeuwenoude Romeinse Ritus van de Kerk. We doen dit in overeenstemming met de rubrieken en gebruiken die gangbaar waren tot aan het Tweede Vaticaanse Concilie in de jaren 1960. Wij volgen niet de Nieuwe Misorde van 1969, in de volksmond ook eucharistieviering genaamd. Studies hebben uitgewezen dat deze laatste zich zowel in zijn geheel als in zijn bijzonderheden opvallend verwijderd van de katholieke theologie van het Misoffer, uitgedrukt in het Concilie van Trente. We erkennen dat sommige delen van de liturgie u onbekend mogen zijn, zoals het gebruik van het Latijn of de priester die naar het altaar gericht is, of nog de stilte in de gelezen H. Mis.

3. Wat is er specifiek anders aan jullie mis? Is deze dezelfde als in andere Katholieke kerken? Wat als ik iets niet begrijp?

Deze eredienst is opgebouwd uit elementen van mysterie en sacraliteit. Deze H. Mis transcendeert, geeft de eenheid, de waarheid, de goedheid en de schoonheid van God weer op zo veel verschillende vlakken, niet alleen met het gesproken woord, maar ook met de stilte, en dit kan overweldigend zijn in

het begin, maar het straalt de grootheid van God uit. De teksten zijn veel rijker aan inhoud, geven het katholieke dogma klaarder weer. Ieder gebaar, ieder woord is overwogen en afgemeten onder de leiding van de Heilige Geest. De Nieuwe Misorde daarentegen is gemaakt om met de protestanten in eenheid te komen, ofschoon deze laatsten niet in de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus in de H. Eucharistie geloven. Bij ons vindt u geen oecumenische diensten.

Er zijn missalen en brochures met vertaling beschikbaar zodat u kan volgen. U kan ook altijd een parochiaan om hulp vragen, hij zal u graag verder helpen. Maar besteed eerst uw tijd met bidden – verbindt uzelf in gebed met het Heilig Misoffer, met Onze Heer in het Offer op Calvarie en in het Allerheiligste Sacrament. Merk op hoe de Heilige Geest op een discrete en prachtige wijze de zielen heiligt door de liturgie in al haar aspecten, en sta Hem toe om ook u te heiligen.

4. Waarom dragen jullie de Mis op in het Latijn? Waarom niet in de volkstaal?

Het Katholiek Geloof, dat zo prachtig tot uitdrukking komt in het Heilig Misoffer, werd door de Apostelen en vroege Christelijke missionarissen verspreid over het Romeinse Rijk. De gemeenschappelijke taal van het West-Romeinse Rijk was het Latijn, en dit werd ook de liturgische taal van onze ritus, de Romeinse Ritus. Het is de consequente lering geweest van de pausen dat het Latijn speciale kwaliteiten heeft. Het gebruik van deze oude taal is een bescherming tegen fouten en ketterijen; het is geen levende taal meer, onderhevig aan een voortdurende verandering, maar blijft voor eeuwig hetzelfde. Latijn is een symbool van de zichtbare universaliteit en eenheid van de Kerk, dat doorheen de eeuwen de eenheidsband met ons gedeelde middelpunt, Rome, heeft behouden. Latijn, als de taal van de Kerk, als de sacrale taal van de eredienst, verbindt Katholieken van alle landen en alle eeuwen.

5. Waarom kijken jullie naar het altaar en niet naar de mensen?

De H. Mis wordt opgedragen richting het tabernakel en het Kruis, niet naar de gelovige gemeenschap. Het is niet in de eerste plaats een maaltijd, als wel de hernieuwing van het Offer van Jezus op Calvarie. De focus van onze handelingen, van priester en gelovigen, tijdens de heilige Mis is gericht op God. De priester en de mensen kijken in dezelfde richting, naar het oosten (*ad orientem*), gericht op de Heer die in glorie wederkomt. Op deze regel zijn enkele uitzonderingen, zoals bv. de Sint-Pietersbasiliek te Rome e.a.

6. Mag ik bij jullie ter communie gaan? Moet ik ook knielen en de communie op de tong ontvangen? Moet ik 'Amen' zeggen als ik de communie ontvang?

Het ontvangen van het Heilig Sacrament des Altaars is voorbehouden voor praktiserende Katholieken, dat wil zeggen die op zon- en feestdagen naar de H. Mis gaan, en die in staat van genade zijn.

Ja, om de Heilige Communie te ontvangen moet men gedoopt zijn en een praktiserend Katholiek, een goede biecht hebben gesproken sinds de laatst begane (dood-)zonde, zodat men zich in een staat van genade bevindt. Men mag geen publieke zondaar zijn (bv. ongehuwd of gescheiden samenwonen, of getrouwd zijn buiten de kerk, enz.) In de FSSPX houden de eigen leden zich aan drie uur nuchter zijn vóór de H. Communie en wij bevelen dit gebruik iedereen aan, ofschoon de tegenwoordige wet slechts één uur zonder te eten of alcoholische dranken voorschrijft alvorens men ter communie gaat. Water en geneesmiddelen verbreken het eucharistisch nuchter zijn niet. De belangrijkste vereiste is dat er een groot verlangen moet zijn om Onze Heer Jezus Christus te ontvangen en dat men begrijpt dat men zich daarop voorbereidt.

Als aan deze voorwaarden wordt voldaan mag men godvruchtig de communiebank naderen zoals de andere gelovigen. Gebruikelijk maken wij een kniebuiging vóór en na. Om de H. Communie te ontvangen: houd uw hoofd lichtjes achterover gebogen, open de mond, steek uw tong iets uit, horizontaal, zodat de priester de hostie zachtjes

op de tong kan drukken. Zeg geen 'Amen'. Er is geen verplichting om de communie te ontvangen. St. Augustinus zegt: "Leef op zo'n manier dat u dagelijks te communie kunt gaan!" Na de H. Mis, in plaats van onmiddellijk de kerk te verlaten, dank Jezus voor alle weldaden.

7. En de andere sacramenten? Kan ik die hier ook krijgen?

De zeven sacramenten zijn de centrale mysteries van het Katholieke leven. Bij ons kunnen de gelovigen niet alleen terecht voor het bijwonen van de H. Mis, maar ook voor de andere sacramenten, sacramentaliën, eerste en plechtige communie, begrafenissen, e.a., evenals voor geloofsonderricht.

Voor de sacramenten van doopsel, vormsel, en huwelijk, moet u toch minstens zes maanden praktiserend zijn bij ons. Deze sacramenten vragen voorbereiding onder de leiding van een priester.

Voor biecht en laatste sacramenten en andere vragen, wendt u tot één van onze priesters, of bel gewoon aan. U vindt onze contactgegevens op ons parochieblad, in *De Monstrans* en op onze website.

8. Is er een voorschrift voor de kleding?

Het Misoffer is het heiligste en belangrijkste sacrament van de Kerk. God zelf is tegenwoordig. Daarom vraagt de Kerk om bescheiden en respectvolle kledij te dragen die past bij Zijn waardigheid. Vrijtijdskledij, zoals shorts, T-shirts, en kleding zonder mouwen zijn voorbeelden van ongepaste kledij. De heren dragen geen korte broek en de dames komen in kleed of rok. Volgens apostolisch voorbeeld, vraagt de Kerk dat dames in de kerk een mantilla of sluier dragen (1 Kor. 11, 13). Mannen daarentegen worden verzocht om hun hoofddekse af te zetten in de kerk.

9. Ben ik welkom als gast?

Na de hoogmis is er soms koffie of een andere activiteit. Wij hebben ook een klein winkeltje waar u goede boeken en religieuze artikelen kunt vinden. Het is belangrijk dat gelijkgezinden in het geloof elkaar kennen en ondersteunen, zowel voor de priester als voor de gelovigen!

INTERNATIONALE BEDEVAART

GOUDEN JUBILEUM

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP SINT-PIUS X

1970-2020

TE LOURDES

24, 25 en 26
OKTOBER
2020

MET DE
AFDELING
FSSPX - BENELUX

Onder de leiding van
E.H. Louis Bochkoltz

Heen en terug vanuit Brussel-Zuid

Van vrijdag 23 oktober
t.e.m. maandag 26 oktober

Trein + hotel vol pensioen
OF
Enkel hotel

INLICHTINGEN EN INSCHRIJVING
hemelstraat.bedevaart@fsspx.be

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Wo, Za 7.30 u.
Do, Vr 18.30 u.

Rozenhoedje 18.00 u. dagelijks
Aanbidding Do 14.30 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 18.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door de priesters van de Priorij
St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 17.30 u.

Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale priesterbroederschap van bijna 700 priesters. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te teverspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen je geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen, en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.